

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 189/2026-20

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA - JUDr. STANISLAV KAŠČÁK, s.r.o., Ulica 1. mája 1246, Vranov nad Topľou, proti uzneseniu Okresného súdu Prešov č. k. 7Cpr/1/2025-769 z 19. novembra 2025 takto

rozhodol:

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 6. februára 2026 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, na súdnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 ústavy, práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa 47 ods. 3 ústavy, na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a na ochranu majetku podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Navrhuje, aby ústavný súd namietané uznesenie, ako aj jemu predchádzajúce uznesenie okresného súdu č. k. 7Cpr/1/2025-687 z 5. augusta 2025 zrušil, vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a žiada priznanie náhrady trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa v civilnom sporovom konaní žalobou domáhala určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa, ktorým je mesto Vranov nad Topľou (ďalej len „žalovaný“). Okresný súd Poprad rozsudkom z 27. apríla 2023 žalobu v celom rozsahu zamietol a priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Proti tomuto rozsudku podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom z 28. novembra 2024 tak, že potvrdil rozsudok okresného súdu vo výroku o zamietnutí žaloby o určenie neplatnosti výpovede z pracovného pomeru a vo výroku o trovách konania. Žalovanému priznal náhradu trov odvolacieho

konania v tejto časti v rozsahu 100 %. Vo zvyšku rozsudok okresného súdu zrušil a v rozsahu zrušenia vrátil vec na ďalšie konanie okresnému súdu, aby rozhodol o vzájomnej žalobe žalovaného.

3. Okresný súd následne rozhodoval o náhrade trov konania. Uznesením z 5. augusta 2025 rozhodla vyššia súdna úradníčka o povinnosti sťažovateľky nahradiť žalovanému trovy konania vo výške 3 014,19 eur pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške 2 914,69 eur a z iných trov konania vo výške 99,50 eur. Proti tomuto uzneseniu podala sťažovateľka sťažnosť, v ktorej namietala, že vyššia súdna úradníčka sa nezaoberala dôkazmi nachádzajúcimi sa v súdnom spise, neposúdila ani neodôvodnila účelnosť jednotlivých úkonov, ani ich nevyhnutnosť. Základná námietka sťažovateľky smerovala k tomu, že žalovaný bol v spore zastúpený advokátom, a to napriek tomu, že v rámci svojej organizačnej štruktúry mal vytvorený právny referát a pracovné miesto právnik s konkrétnou pracovnou náplňou „zabezpečovanie právnej agendy vrátane zastupovania zamestnávateľa v právnych sporoch a komplexné zabezpečovanie personálnej politiky“. Porovnaním pracovnej náplne zamestnankyne žalovaného [REDAKOVANÉ] a plnomocenstva advokáta zastupujúceho žalovaného v tomto spore [REDAKOVANÉ] z 20. decembra 2019 bolo podľa sťažovateľky zrejmé, že ich činnosti sú totožné. V jej veci teda nedošlo k posúdeniu účelnosti a nevyhnutnosti vynaložených trov advokáta.

4. Napadnutým uznesením okresný súd sťažnosť sťažovateľky zamietol. V podstatnom uviedol, že argumentácia sťažovateľky nie je dôvodná. Preskúmaním rozhodnutia vyššej súdnej úradníčky bolo zistené, že právnemu zástupcovi žalovaného bola priznaná odmena len za tie úkony právnej pomoci, ktoré boli nevyhnutné a účelné. Riadil sa právnym názorom vysloveným v rozhodnutiach najvyšších súdnych autorít. S poukazom na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2Cdo/44/2007 a sp. zn. 7Cdo/93/2012 uzavrel, že aj keď má navrhovateľ sám právnické vzdelanie, resp. zamestnáva osoby s právnickým vzdelaním, nemôže byť táto skutočnosť dôvodom na nepriznanie náhrady trov konania účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech. Je tiež potrebné vziať do úvahy, že nie je možné ani efektívne, aby všetky súdne spory boli riešené prostredníctvom jedného zamestnanca žalovaného. Okresný súd poukázal aj na rozhodnutie sp. zn. IV. ÚS 84/2014, v ktorom ústavný súd odobril záver, že zo žiadnych zákonných ustanovení nevyplýva, že by účastníkovi konania, ktorý má zamestnancov s právnickým vzdelaním a napriek tomu si zvolí zástupcu z radov advokátov, nemala byť priznaná náhrada trov konania.

II.

Argumentácia sťažovateľky

5. Sťažovateľka zdôrazňuje, že námietka o neúčelnosti externého právneho zastúpenia žalovaného pri existencii špecializovaného právneho referátu je kľúčovou a relevantnou otázkou, ktorá v celom rozsahu determinuje nárok na náhradu trov konania. Tým, že súdy pri rozhodovaní o trovách konania opomenuli dôkazy a nedali žiadne vecné odpovede, prečo uprednostnil formálne právo advokáta pred materiálnou podmienkou účelnosti, zaťažili svoje rozhodnutia vadou arbitrárnosti, nepreskúmateľnosti a práva a na riadne odôvodnenie.

6. Sťažovateľka nepopiera žalovanému právo dať sa zastupovať advokátom a mesto ako strana v súdnom konaní si smie slobodne zvoliť advokáta pre akékoľvek konanie. Namieta však, že za situácie, keď žalovaný zamestnáva právničku, ktorej explicitnou náplňou práce je zastupovať

zamestnávateľa v právnych sporoch a za túto pracovnú povinnosť je žalovaným mesačne a z verejných zdrojov odmeňovaná, nemožno ďalšie zdroje vynakladané na komerčné právne služby považovať za účelne vynaložené trovy konania. Predmetný spor nepresahuje podľa sťažovateľky bežnú agendu náplne práce právničky mesta a ani neboli preukázané mimoriadne okolnosti alebo iné špecifické dôvody, ktoré by ospravedlňovali externé zastupovanie. Ak si žalovaný zmieňovaný nadštandard zvolil bez objektívnej príčiny, umelo vytvoril náklad, ktorý by inak nevznikol. Sťažovateľka na podporu svoji tvrdení uvádza nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 78/03.

7. Sťažovateľka ďalej poukazuje na to, že plnomocenstvo priložené k vyjadreniu k žalobe bolo udelené v súlade so zmluvou o právnom zastúpení z 19. decembra 2019 uzavretú na dobu určitú od 1. januára 2020 do 31. januára 2020. Iné plnomocenstvá sa podľa sťažovateľky v súdnom spise nenachádzajú. To vylučuje priznanie nevyhnutných a účelných trov pre externého advokáta žalovaného.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Sťažovateľka vo vzťahu k napadnutému uzneseniu okresného súdu namieta arbitrárnosť, nepreskúmateľnosť a nedostatočnosť jeho odôvodnenia, čím malo dôjsť k porušeniu ňou označených základných práv.

9. Zohľadňujúc sťažnostné námietky smerujúce proti rozhodnutiu všeobecného súdu o výške náhrady trov konania, ústavný súd v prvom rade poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej opakovane pripomína, že rozhodovanie o trovách konania pred všeobecnými súdmi je zásadne výsadou týchto súdov, pri ktorej sa prejavujú atribúty ich nezávislého súdneho rozhodovania (IV. ÚS 248/08, III. ÚS 125/2010, I. ÚS 134/2016). Ústavný súd sa k problematike trov konania stavia nanajvýš rezervovane, podrobuje ju obmedzenému ústavnoprávnemu prieskumu, pričom k zrušeniu napádaného výroku o trovách konania pristupuje skutočne iba výnimočne. Tento prístup vychádza z názoru, že rozhodnutie o trovách konania má vo vzťahu k veci samej jednoznačne akcesorickú povahu a samo osebe väčšinou nedosahuje takú intenzitu, ktorá je spôsobilá porušiť základné práva a slobody, akokoľvek sa môže účastníka konania citeľne dotknúť. To však ale neznamená, že rozhodnutiami o trovách konania nemôže dôjsť k porušeniu práv sťažovateľa. Otázka náhrady trov konania môže nadobudnúť ústavnoprávnu dimenziu v prípade takého postupu všeobecného súdu, ktorý je založený na celkom zjavne nesprávnej interpretácii a aplikácii príslušných ustanovení zákona upravujúcich náhradu trov konania, v ktorom sú obsiahnuté črty svojvôle, a taktiež v prípade, ak je odôvodnenie súdneho rozhodnutia vo vzťahu k výroku o náhrade trov konania celkom nedostatočné, t. j. nepreskúmateľné (obdobne napr. IV. ÚS 348/2011, IV. ÚS 341/2012, II. ÚS 837/2015).

10. Ťažisko sťažnostnej argumentácie predstavujú v podstate námietky, ktoré sťažovateľka uplatnila už v sťažnosti podanej proti rozhodnutiu vyššej súdnej úradníčky. Preto sa ústavný súd zameril na posúdenie, či sa s nimi okresný súd v odôvodnení napadnutého uznesenia náležite vysporiadal.

11. Hlavná námietka spočíva v tvrdení sťažovateľky, že žalovaný (mesto) má zriadený svoj právny referát, v rámci ktorého má vytvorené pracovnej pozície právničky ako zamestnankyne mesta, preto ak bol v konaní pred všeobecnými súdmi zastúpený advokátskou kanceláriou, teda externým

súkromným subjektom, ide o neúčelne vynaložené trovy právneho zastúpenia, za ktoré mu okresný súd nemal priznať náhradu.

12. Ústavný súd v okolnostiach prípadu po oboznámení sa s napadnutými rozhodnutiami, ktoré posudzoval vo vzájomnej súvislosti (IV. ÚS 350/09), nezistil žiadny dôvod na záver, že by okresný súd relevantné ustanovenia procesného predpisu aplikoval ústavne nekonformným spôsobom v rozpore s právami vyplývajúcimi z označených článkov.

13. Ústavný súd rozumie snahe sťažovateľky presadiť jej názor o potrebe odlišného posudzovania subjektov verejného práva oproti subjektom súkromného práva z hľadiska ich základného práva na právnu pomoc v zmysle naznačenom ňou odkazovaným nálezhom vo veci sp. zn. II. ÚS 78/03. Tým dáva dôraz na potrebu skúmania primárne toho, kto sa nechal v konaní zastúpiť advokátom. Ak potom ide o subjekt verejného práva disponujúci zamestnancami s právnickým vzdelaním, mohol sa podľa jej názoru v konaní zastupovať sám (tento jej názor však zohľadňuje aj nálezh sp. zn. II. ÚS 78/03, hoci pripúšťa aj možnosť zastúpenia, pozn.).

14. Obdobnou argumentáciou sa už ústavný súd zaoberal napr. v uzneseniach sp. zn. I. ÚS 703/2022, IV. ÚS 284/2023, I. ÚS 509/2025 o odmietnutí skutkovo a právne podobných ústavných sťažností (iných sťažovateľov) z dôvodu ich zjavnej neopodstatnenosti, kde zároveň precizoval právne závery vyslovené v rozhodnutí sp. zn. II. ÚS 78/03. Na odôvodnenie citovaných uznesení (najmä IV. ÚS 284/2023) ústavný súd na tomto mieste odkazuje. V náleze sp. zn. II. ÚS 78/03 síce išlo o skutkové okolnosti najbližšie okolnostiam teraz prerokovávanej ústavnej sťažnosti, avšak prieskum bol vykonaný z hľadiska odlišných základných práv, a to práva na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 ústavy a práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy. Sťažovateľom v argumentovanej veci bolo Ministerstvo financií Slovenskej republiky žalované z titulu náhrady škody, zastúpené advokátom, náhrada trov právneho zastúpenia mu však nebola priznaná. Ústavný súd pri závere, že súdy nebránili sťažovateľovi využívať zvolenú právnu pomoc, citoval odôvodnenie krajského súdu: *„I keď trovy právneho zastúpenia sa všeobecne považujú za účelne vynaložené trovy, v tomto konkrétnom prípade, keď Ministerstvo financií SR disponuje viacerými pracovníkmi, ktorí majú právnické vzdelanie, neexistuje dôvod na to, aby žalovaný využíval služby komerčného právnik.“* Napadnuté rozhodnutie v uvedenej veci ústavný súd považoval za uplatnenie zákonom (§ 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) daného priestoru na uváženie účelnosti konania. Nezasiahlo sa tak do podstaty a zmyslu základných práv podľa čl. 47 ods. 2 a 3 ústavy.

15. Aj keď v prerokovanej veci sťažovateľka v petite ústavnej sťažnosti namietala porušenie týchto práv, ústavný súd poznamenáva, že sťažovateľka je v opačnej procesnej pozícii a z povahy veci nemohlo napadnutým uznesením dôjsť k zásahu do jej základných práv v zmysle čl. 47 ods. 2 a 3 ústavy. Sťažovateľka mala rovnaké možnosti ako iný účastník konania v otázke svojho právneho zastúpenia, nebola vopred vylúčená z možnosti voľby ani využívania uskutočnenej voľby v konaní, v súdnom konaní bola zastúpená právnym zástupcom a nijakým spôsobom jej nebolo bránené, aby právnu pomoc využila. Otázka práva na úhradu účelne vynaložených trov konania ako súčasti základného práva na právnu pomoc však bez ďalšieho súvisí s úspechom vo veci.

16. Vrátiac sa späť k napadnutému uzneseniu, ústavný súd konštatuje, že okresný súd sa s otázkou právneho zastúpenia žalovaného externým advokátom vysporiadal vyčerpávajúcim spôsobom a tvorí gro jeho odôvodnenia. S poukazom na rozhodnutia najvyšších súdnych autorít (konkrétne

rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 457/2014, sp. zn. IV. ÚS 84/2014 a sp. zn. III. ÚS 420/2023, ako aj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/44/2007 a sp. zn. Cdo/93/2012) vyhodnotil, že námietka prednesená sťažovateľkou v sťažnostnom konaní nie je dôvodná.

17. Názory prezentované okresným súdom v napadnutom uznesení nekolidujú s argumentmi, ktoré sa objavili v týchto rozhodnutiach a ktoré sú aj výsledkom reflexie nálezu sp. zn. II. ÚS 78/03 (porov. IV. ÚS 284/2023). Napadnuté rozhodnutie tak podľa ústavného súdu nepredstavuje odklon od existujúcej skoršej judikatúry – súdnej praxe, ktorý by mal za dôsledok jeho arbitrárnosť.

18. Pokiaľ ide o otázku účelnosti vynaložených trov konania, ústavný súd pripomína, že nie je v pozícii, aby prehodnocoval rozhodnutia všeobecných súdov o účelnosti a hospodárnosti uplatnených či priznaných trov konania. Argumentácia sťažovateľky, ktorá ústavný súd stavia pred takéto rozhodnutie, nemôže byť v princípe úspešná, pretože ústavný súd nie je ďalšou akoby opravnou inštanciou vo vzťahu k rozhodnutiam všeobecných súdov o výške trov konania. Úloha ústavného súdu je iná, a to identifikovanie extrémnych vybočení v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, nie naprávanie jednotlivých nesprávností.

19. Okresný súd v rozhodnutí z 5. augusta 2025 odôvodnil, prečo jednotlivé úkony právnej služby, ako aj náhradu hotových výdavkov považoval za trovy konania. Z odôvodnenia vyplýva, že v rozhodovacom procese skúmal splnenie normatívnych predpokladov vyžadovaných v § 251 Civilného sporového poriadku. Tu okresný súd uviedol konkrétne dôvody, na základe ktorých považoval uplatnené výdavky za účelne vynaložené trovy konania a za ktoré konkrétne úkony právneho zástupcu žalovaného odmenu nepriznal (porov. body 16 a 17 uznesenia vyššej súdnej úradníčky z 5. augusta 2025). Ústavný súd pripomína, že pri výdavkoch spojených so zastúpením strany advokátom sa považuje za všeobecne akceptovateľnú ich potreba v súvislosti s vedením sporu. Za účelné a odôvodnené sa bez pochybností považujú výdavky na odmenu advokáta za podania vo veci samej, podania realizované na výzvu súdu a za zastupovanie na pojednávaní (SEDLAČKO, F. In: ŠTEVČEK, M., FICOVÁ, S., BARICOVÁ, J., MESIARKINOVÁ, S., BAJÁNKOVÁ, J., TOMAČOVIČ, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. 2. vydanie. Praha : C. H. Beck, 2022, s. 991.). Nie je vylúčená však ani ich korekcia súdom, ak by nebolo možné považovať jednotlivé výdavky za nevyhnutné na riadne uplatnenie alebo bránenie práva pred súdom, napr. pri zneužití práva na zastupovanie advokátom. To je však potrebné skúmať v každom prípade osobitne. Okresný súd v napadnutom uznesení skúmal aj toto kritérium, avšak nedospel k záveru o jeho naplnení. Zároveň dospel k záveru, že právnomu zástupcovi žalovaného bola priznaná odmena len za tie úkony právnej pomoci, ktoré boli nevyhnutné a účelné na obranu práv žalovaného v spore. Na tomto závere okresného súdu ústavný súd nepozoruje známky rozporu s rozhodovacou praxou, na ktorý by bolo potrebné reagovať sťažovateľkou požadovaným zásahom.

20. Ústavný súd k tomu dodáva, že zo svojej pozície súdneho orgánu ochrany ústavnosti nepovažuje za vhodné hodnotiť dôvodnosť a nevyhnutnosť potreby štátneho orgánu konajúceho v mene štátu nechať sa v súdnom spore zastúpiť advokátom, a nie vlastným zamestnancom s právnym vzdelaním. Do takéhoto rozhodnutia vstupuje viacero okolností vyplývajúcich z faktických organizačných a ekonomických pomerov toho-ktorého štátneho orgánu. O týchto pomeroch majú (resp. za bežných podmienok by mali mať) najlepšiu vedomosť osoby konajúce v ich mene, ktoré v konečnom dôsledku nesú manažérsku, resp. inú právnu zodpovednosť za rozhodnutia. Ak štát vystupuje ako „každý“, teda v súkromnoprávných vzťahoch, patrí mu právo na právnu pomoc zaručené v čl. 47 ods. 3 ústavy. Súčasťou základného práva na právnu pomoc je aj

právo na úhradu účelne vynaložených trov konania (II. ÚS 78/03). Nie je vopred vylúčené, že v takýchto prípadoch zverenie zastupovania advokátovi môže byť v konečnom dôsledku hospodárnejšie a starostlivejšie voči štátu, keďže advokát je na rozdiel od „právneho odboru“ odborný poskytovať právne služby so širšie koncipovanou zodpovednosťou za spôsobenú škodu (na rozdiel od štátneho zamestnanca, ktorého zodpovednosť je podstatne obmedzená, porov. § 166 zákona č. 55/2017 Z. z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

21. Účelom pravidla „platí ten, kto prehrá“ a súvisiaceho pravidla, ktoré vyžaduje, aby jedna strana uhradila trovy konania druhej strany (vrátane poplatkov za právneho zástupcu) úmerne k jej úspechu v konaní, pričom výška týchto trov bude závisieť od hodnoty pohľadávky, je zabrániť neodôvodneným súdnym sporom a neprímerane vysokým trovám konania tým, že sa potenciálni žalobcovia odrádzajú od podávania nepodložených žalôb alebo od predkladania prehnaných nárokov bez toho, aby znášali následky. Európsky súd pre ľudské práva sa domnieva, že odrádzaním od nepodložených súdnych sporov a nadmerných trov konania tieto pravidlá vo všeobecnosti sledujú legitímny cieľ zabezpečiť riadny výkon spravodlivosti a chrániť práva iných. Tento názor nemení ani skutočnosť, že tieto pravidlá sa vzťahujú aj na občianskoprávne konania (civilné spory, pozn.), v ktorých je štát účastníkom, a tým mu dávajú právo vymáhať od neúspešnej strany náklady na jeho zastúpenie. Štát by sa nemal považovať za subjekt s neobmedzenými zdrojmi a mal by, rovnako ako súkromné strany, požívať ochranu pred nepodloženými súdnymi spormi (porov. napr. rozsudok Klauz proti Chorvátsku z 18. 7. 2013, č. 28963/10, body 84, 85).

22. Ústavný súd tak nezdieľa kategorický nesúhlas sťažovateľky so samotnou možnosťou štátu, resp. mesta dať sa zastúpiť advokátom a následnou možnosťou priznať mu náhradu takto vzniknutých trov konania. Navyše, z jeho rozhodovacej činnosti mu je známe, že štát, konajúci v civilných sporoch prostredníctvom ústredných orgánom štátnej správy, nevyužíva právne zastúpenie advokátom automaticky v každom prípade (pozri napr. IV. ÚS 186/2025, II. ÚS 513/2025, IV. ÚS 580/2025, III. ÚS 384/2024).

23. Námetka sťažovateľky týkajúca sa nedoloženia plnomocenstva pre právneho zástupcu žalovaného, s ktorou spájala nemožnosť priznania nevyhnutných a účelných trov v súdnom konaní (pozri bod 7 tohto uznesenia), nemôže obstať. Ústavný súd dožiadanim najvyššieho súdu, kde sa fyzicky spis v čase rozhodovania ústavného súdu nachádzal, zistil, že predmetné plnomocenstvá pre advokáta žalovaného boli do spisu riadne založené. Sťažovateľkou uvádzané tvrdenia sú nepravdivé a pre posúdenie ústavnej sťažnosti právne bezvýznamné.

24. Sumarizujúc uvedené, ústavný súd konštatuje, že napadnuté uznesenie okresného súdu nenesie znaky extrémneho vybočenia zo štandardov uplatňovaných v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov alebo ústavného súdu a argumentácia okresného súdu je akceptovateľná. Súdna ochrana poskytnutá okresným súdom sťažovateľke tak nevykazuje nedostatky dosahujúce intenzitu porušenia práva na spravodlivý proces. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky v časti, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením, odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ako zjavne neopodstatnenú.

25. Vzhľadom na vecnú previazanosť argumentácie sťažovateľky, ktorou odôvodňuje porušenie ďalších základných práv uvedených v bode 1 tohto uznesenia s tou, ktorá sa týka základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie, ktorých porušenie ústavný súd nezistil, je daný dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti aj v tejto v časti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

26. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uplatnenými v jej petite.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. marca 2026

Peter Molnár
predseda senátu